

Ár 2012, föstudaginn 14. september er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Guðlaug B. Ólafsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 79/2012:**

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 30. apríl 2012, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 30. mars 2012. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 4. maí 2012, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 6. júní 2012. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 7. júní 2012, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust ekki frá sóknaraðila.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 14. september 2012.

II.

Málsatvik.

Þann 31. maí 2006 var bílalán F, verðtryggt veðskuldabréf, nr. X, að fjárhæð kr. 2.197.224, gefið út af A til varnaraðila. Bifreiðin Toyota RAV4, fast.nr. Y var sett að veði á 1. veðrétti til tryggingar skuldinni.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 30. mars 2012.

III.

Umkvörtunarefni.

Á kvörtunareyðublaði sóknaraðila til nefndarinnar hefur sóknaraðili fyllt út reitinn „Skrá yfir skjöl og önnur gögn sem fylgja kvörtun:“ með eftirfarandi texta: „*Hvort ~~vexti~~ megi setja á verðbætur á vextina af bílaláni.*“ Ekki er kvörtunareyðublaðið frekar fyllt út.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfum sóknaraðila verði vísað frá. Til vara krefst varnaraðili þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili vill koma því á framfæri að veðskuldabréf það sem fylgdi með kvörtun þeirri sem til umfjöllunar sé varði viðskipti varnaraðila við annan aðila en sóknaraðila í máli þessu. Ekkert viðskiptasamband sé á milli sóknaraðila og varnaraðila.

Til stuðnings aðalkröfu sinni vísar varnaraðili til a-liðar 2. mgr. 3. gr., 5. gr. og e-liðar 6. gr. sbr. 7. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Grundvallast aðalkrafa varnaraðila í fyrsta lagi á aðildarskortu en ekkert samningssamband sé á milli varnaraðila og sóknaraðila í máli þessu. Varnaraðila sé ekki kunnugt um hvernig sóknaraðili tengist þeim viðskiptamanni sem skráður sé lántaki á veðskuldabréfi því sem liggja fyrir í málinu. Sóknaraðili og umræddur viðskiptamaður séu þannig skráðir á sitthvort lögheimilið og ekkert umboð liggja til grundvallar kvörtuninni. Skv. a-lið 2. mgr. 3. gr. samþykktu fyrir nefndina tekur nefndin til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreiningu á milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningssamband á milli aðila. Þar sem ekkert slíkt samband sé á milli varnaraðila og sóknaraðila beri þegar af þeirri ástæðu að vísa málinu frá.

Í öðru lagi hafi hvorki sóknaraðili né umræddur viðskiptamaður beint kröfu að varnaraðila. Sé það skýrt skilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndarinnar að fjármálafyrirtæki hafi áður hafað kröfu viðskiptamans eða ekki hafi tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því að viðskiptamaður lagði málið fyrir fjármálafyrirtæki, sbr. 5. gr. samþykktu nefndarinnar. Ekki liggja slíkar niðurstöður fyrir enda hafi varnaraðili fyrst heyrt af málinu með bréfi úrskurðarnefndarinnar, dags. 4. maí sl., þar sem varnaraðila hafi verið tilkynnt um kvörtunina.

Í þriðja lagi vísar varnaraðili til þess að kröfugerð sóknaraðila sé afar óljós og órökstudd og kvörtunin í heild sinni afar illa upplýst enda láti sóknaraðili hjá líða að skila inn hluta úr stöðluðu málskotseyðublaði nefndarinnar sem sóknaraðili noti til að koma athugasemd sinni á framfæri. Engar kröfur séu gerðar í málinu og í raun ekki tilgreint neitt kvörtunarerindi. Virðist því um eins konar fyrirspurn til úrskurðarnefndarinnar að ræða. Uppfylli kvörtunin því engan veginn lágmarkskröfur um skýrleika máls skv. e-lið 6. gr. fyrrgreindra samþykktu.

Af öllu ofangreindu sé ljóst að framkomin kvörtun uppfylli ekki þau skilyrði sem þurfi að vera til staðar til að nefndin geti tekið málið til meðferðar, skv. ákvæðum samþykktanna. Af þeim sökum beri að vísa kvörtuninni frá.

Varnaraðili telur sér ekki fært að gera grein fyrir málsástæðum varakröfu sinnar að svo stöddu, þar sem það sé mat varnaraðila að sóknaraðila skorti aðild til að leggja fram kvörtun á grundvelli gagna sem varði viðskipti milli varnaraðila og viðskiptamanns sem ekki sé vitað með hvaða hætti tengist sóknaraðila, m.a. í ljósi þagnarskylduákvæðis 58. gr. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki. Telji úrskurðarnefndin hins vegar af einhverjum ástæðum, að ekki beri að fallast á aðalkröfu varnaraðila, óskar varnaraðili eftir því að fá að skila inn viðbótargreiningargerð þar sem gerð verði grein fyrir málsástæðum til stuðnings varakröfunni.

V.

Niðurstaða.

Á kvörtunareyðublaði sóknaraðila til nefndarinnar kom eftirfarandi setning fram: „*Hvort ~~vætti~~ megi setja á verðbætur á vextina af bílaláni.*“ Að öðru leyti var kvörtunareyðublaðið ekki fyllt út, en því fylgdu skjöl sem varða lánveitingu til A.

Í 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki kemur fram að viðskiptamenn fjármálafyrirtækja sem aðild eiga að nefndinni geti snúið sér til nefndarinnar með kvartanir vegna viðskipta við þau. Í a-lið 3. gr. kemur fram að nefndin taki til meðferðar kvartanir sem varði réttarágreining milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningssamband milli aðila. Í máli þessu liggur ekki fyrir að samningssamband sé á milli aðila en sóknaraðili lagði fram lán sem ágreiningur málsins virðist lúta að þar sem lántaki var A. Ekki liggur fyrir umboð Huldu til sóknaraðila til meðferðar málsins fyrir úrskurðarnefndinni.

Í 5. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki kemur fram að það sé skilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndar að fjármálafyrirtæki hafi hafnað kröfu viðskiptamanns eða ekki hafi tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því viðskiptamaður lagði málið fyrir fjármálafyrirtæki. Í kvörtun sóknaraðila til nefndarinnar kemur ekkert fram undir liðnum „Hvenær viðskiptamaður bar fram kvörtun sína eða henni var hafnað“. Þá hefur sóknaraðili ekki haldið því fram að hann hafi borið kvörtun sína undir vararaðila eða lagt fram gögn þar að lútandi.

Í 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um þau mál sem nefndin fjallar ekki um. Í e-lið 6. gr. samþykktanna kemur fram að nefndin fjalli ekki um þau mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila eru svo óskýrar að þau séu ekki tæk til úrskurðar. Á kvörtunareyðublaði til nefndarinnar fyllti sóknaraðili einungis út reitinn „Skrá yfir skjöl og önnur gögn sem fylgja kvörtun:“ en þar kom eftirfarandi fram: „*Hvort ~~vætti~~ megi setja á verðbætur á vextina af bílaláni.*“ Verður að telja mál sóknaraðila svo óljóst, illa upplýst og kröfu sóknaraðila svo óskýra að málið sé ekki tækt til úrskurðar, enda hefur sóknaraðili ekki brugðist við athugasemdum varnaraðila við málatilbúnaðinn.

Í ljósi alls framangreinds verður ekki hjá því komist að vísa máli sóknaraðila frá nefndinni.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá.

Reykjavík, 14. september 2012.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Guðlaug B. Ólafsdóttir